

ÎNCHEIERE

23 iulie 2014

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președinte, judecătorul
Judecătorii

Svetlana Novac
Oleg Sternioală
Ala Cobăneanu

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de
Penitenciarul nr. 2 Lipcani

în pricina civilă la cererea de chemare în judecată a Aliei Babiuc împotriva
Administrației Penitenciarului nr. 2 Lipcani cu privire la anularea actului
administrativ

împotriva deciziei Curții de Apel Bălți din 15 aprilie 2014, prin care a fost
respins apelul declarat de Penitenciarul nr. 2 Lipcani, menținută integral hotărârea
Judecătoriei Briceni din 23 decembrie 2013 prin care acțiunea Aliei Babiuc a fost
admisă integral

constată:

La 19 noiembrie 2013, Alla Babiuc a depus cerere de chemare în judecată
împotriva Penitenciarului nr. 2 Lipcani cu privire la anularea actului administrativ.

În motivarea acțiunii a indicat că activează în cadrul Penitenciarului nr. 2
Lipcani, având grad de santinelă al serviciului pază și escortă din 21 ianuarie 2013.

Menționează că conform graficului de serviciu, dânsa activează într-un schimb
de 24 ore lucrătoare și 48 ore consecutive libere de odihnă.

Susține că în ordinul Penitenciarului nr. 2 Lipcani din 25 octombrie 2013
nr. 121 ef., la 18 octombrie 2013, a fost emis în temeiul faptului precum că Alla
Babiuc nu s-a prezentat la escortarea condamnaților la lucrări agricole.

Declară că dânsa nu s-a prezentat dat fiind faptul că cu o zi înainte decurgeau
cele 24 ore de lucru care la 18 octombrie 2013 expirau, iar dânsa beneficia de timpul
pentru odihnă 48 ore.

Invocă că în urma emiterii ordinului Penitenciarului nr. 2 Lipcani, în privința
dânsei a fost aplicată măsura de sancțiune disciplinară „muștrare”, iar ca consecință a
fost lipsită de totalitatea beneficiilor sub formă de premii și adaosuri la salariu.

Solicită, anularea ordinului Penitenciarului nr. 2 Lipcani din 25 octombrie 2013
cu nr. 121 ef., ca fiind emis ilegal.

Prin hotărârea Judecătoriei Briceni din 23 decembrie 2013 acțiunea Aliei
Babiuc a fost admisă. A fost anulat ordinul administrației Penitenciarului nr. 2
Lipcani nr. 121 ef., din 25 octombrie 2013, prin care Aliei Babiuc i-a fost aplicată

sanctiunea disciplinară în formă de „mustrare” conform art. 24 alin. (1) lit. b) al Legii cu privire la Sistemul Penitenciar, ca fiind ilegal.

Prin decizia Curții de Apel Bălți din 15 aprilie 2014 a fost respins apelul declarat de Penitenciarul nr. 2 Lipcani r-nul. Briceni, cu menținerea integrală a hotărârii Judecătorei Briceni din 23 decembrie 2013.

La 26 mai 2014 Penitenciarul nr. 2 Lipcani a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel și a hotărârii primei instanțe, cu emiterea unei noi hotărâri prin care acțiunea Aliei Babiuc să fie respinsă.

În motivarea recursului a invocat ilegalitatea deciziei instanței de apel, considerând că atât prima instanță cât și instanța de apel, pe parcursul examinării acțiunii s-au bazat pe aceleași temeuri, iar ca consecință au stabilit ilegalitatea actului administrativ. Instanțele de judecată au considerat drept temei de ilegalitate faptul că nu a fost dovedită aducerea la cunoștință a graficului de escortare a deținuților la obiectivele de producere.

Susține că această situație a survenit în urma omisiunii șefului nemijlocit al intimatei de a aduce graficul la cunoștință sub semnătură, deși graficul dat era afișat în unitatea de gardă cu câteva zile înainte de începutul lunii.

Indică că potrivit fișei de post, scopul general al funcției santinei serviciului pază și escortă, funcție deținută de intimată, este compus din două misiuni de bază și anume asigurarea pazei obiectivului încredințat și asigurarea escortării deținuților la necesitate.

Relatează că Regulamentul Serviciului de Luptă al Departamentului Instituțiilor Penitenciare aprobat prin Ordinul DIP nr. 106 din 06 martie 2003, cap. IV, „Gărzile și echipele” prevede că colaboratorul are obligația de a escorta condamnații la necesitate la obiectivele de scurtă durată.

Astfel, indică că îndeplinirea acestei misiuni i-a fost solicitată intimatei de către șefii nemijlociți, iar faptul că intimata a fost telefonată și chemată la 17 octombrie 2013, din timp la serviciu pentru următoarea zi, pentru participarea la escortarea condamnaților în legătură cu necesitatea de serviciu, se confirmă prin materialele anexate la încheierea de serviciu din 25 octombrie 2013.

Totodată, recurentul declară că chiar dacă ipotetic se poate presupune că intimata nu era cunoscută cu graficul sus indicat, oricum misiunea i-a fost dată, iar ca consecință trebuia executată.

Afirmă că Alla Babiuc nu neagă faptul că a primit indicația superiorului prin legătură telefonică și la fel nu neagă faptul că intenționat a ignorat îndeplinirea misiunii primite, știind cu certitudine că admite o abatere disciplinară.

Explică că după prezentarea în biroul șefului penitenciarului, fiind chemată pentru explicarea situației în care a admis asemenea abatere disciplinară, intimata a avut un comportament agresiv, nu a respectat tonul și dialogul discuției, ridicând vocea, a părăsit biroul, închizând forțat ușa.

Prin urmare, prin comportamentul dat, intimata a mai admis o abatere disciplinară prin nerespectarea conducătorului instituției, fiind superior în grad și în funcție.

Indică că instanța de apel, la emiterea deciziei a exclus argumentele apelantului cu referire la comportamentul neadecvat al intimate față de șeful penitenciarului, ca fiind argument neîntemeiat, deși la ancheta de serviciu, în temeiul căreia a fost emis actul administrativ contestat, au fost acumulate două rapoarte ale colaboratorilor

(drept probă) care se aflau în apropiere și care confirmă comportamentul intimatei. Materialele susmenționate, instanța nu le-a considerat ca fiind dovadă, acestea fiind ignorate.

În acest context, menționează că intimata nu a încercat să prezinte alte probe care ar încerca să dovedească situația inversă cum au decurs evenimentele descrise.

Făcând referire la art. 117 alin. (3) CPC, susține că instanța nu aduce careva motive că probele au fost obținute ilegal, acestea ne fiind luate în considerație, iar ca urmare instanța de apel și-a simplificat condițiile întru respingerea apelului, excluzând complet circumstanțele în care intimata admite cea dea doua abatere disciplinară.

Susține că în conformitate cu art. 25 alin. (2) al Legii contenciosului administrativ nr. 793 din 10 februarie 2000, drept operațiuni administrative care au stat la baza ordinului cu privire la aplicarea sancțiunii disciplinare, prin care intimata a fost sancționată cu „muștrare”, sunt – acumularea materialelor la ancheta de serviciu, stabilirea vinovăției, întocmirea încheierii asupra cercetării de serviciu desfășurate.

Astfel, indică că în baza rapoartelor acumulate pe acest caz a fost stabilit, petrecerea evenimentelor în care s-a admis ignorarea, precum și declararea executării ordinului superiorului, nerespectarea și comportamentul neadecvat față de superior.

De asemenea a fost stabilit și de către cine au fost admise asemenea abateri, făcându-se legătura cauzală între eveniment și persoana care a influențat procedura acestuia, stabilindu-i-se astfel vinovăția.

Menționează recurentul că la caz, este evident că Alla Babiuc a încălcat obligațiunile colaboratorului sistemului penitenciar prevăzute de Regulamentul cu privire la satisfacerea serviciului, textul jurământului, Regulamentul privind modul de depunere a jurământului, listei gradelor speciale și modelului legitimației de serviciu pentru colaboratorii sistemului penitenciar al Ministerului Justiției” aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 950 din 14 octombrie 1997, la pct. 46 care indică că colaboratorul este obligat să respecte cu strictețe legislația, cerințele jurământului, statutelor, ordinele șefilor, în timpul îndeplinirii datoriei de serviciu, să suporte cu dârzenie toate greutățile și lipsurile legate de serviciu, să-și ridice permanent nivelul de măiestrie profesională și de cultură la serviciu, să respecte normele eticii profesionale, să manifeste inițiativă și ingenuitate în rezolvarea sarcinilor de serviciu, să respecte ordinea de drept, să întărească disciplina, să respecte șefii și persoanele mai mare în grad.

La fel, susține că au fost încălcate și prevederile Codului Deontologic al personalului sistemului penitenciar, aprobat prin Ordinul Ministerului Justiției nr. 505 din 07 noiembrie 2012.

Remarcă că cauzele și condițiile în care intimata a admis asemenea comportament este argumentat însăși de dânsa prin explicația dată, prin care refuză categoric asupra executării misiunii impuse, motivând foarte banal, precum că nu cunoștea la acel moment în ce consta această misiune.

Afirmă că prin conținutul explicației depuse de Ala Babiuc la 18 octombrie 2013, se stabilesc calitățile profesionale ale intimatei, deoarece activând în sistemul penitenciar din 21 ianuarie 2013, primind sub semnătură fișa de post și contractul privind îndeplinirea serviciului, urmând termenul de probă după angajare, la 18 octombrie 2013, în explicația sa, intimata a declarat că nu înțelege în ce constă misiunea de serviciu primită, care este un element de bază al scopului general al

funcției acesteia. De asemenea declară că prin comportamentul intimatului în biroul șefului instituției, s-a stabilit și calitățile morale ale acesteia. Astfel, circumstanțele indicate de Instrucțiunea sus numită, au fost constatate.

Invocă că nici intimata și nici în ambele instanțe, nu au pus în discuție nici o probă care ar crea careva dubii asupra legalității operațiunilor administrative ce au stat la baza emiterii actului administrativ sau chiar nemijlocit asupra actului administrativ emis. În acest context, atât prima instanță cât și instanța de apel declară actul administrativ contestat ca fiind ilegal, fără a se expune asupra legalității lui, condiție care este obligatorie, cerută prin lege, de procedura contenciosului administrativ.

Indică că atât prima instanță cât și instanța de apel nu au dat apreciere asupra probelor prezentate și nici nu a dat răspuns corect asupra tuturor problemelor ivite în conformitate cu art. 238 alin. (2) CPC.

La 16 iulie 2014, Alla Babiuc a depus referință la cererea de recurs prin care a solicitat respingerea recursului declarat de Penitenciarul nr. 2 Lipcani.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) CPC, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

La caz se constată că recurentul s-a conformat prevederilor legale și a declarat recursurile în termen.

Examinând temeiurile recursului, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul este inadmisibil din considerentele ce urmează.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) CPC, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) CPC, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de Penitenciarul nr. 2 Lipcani nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Prin urmare, argumentele recursului nu indică la încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural de către instanța de apel, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura

admisibilității constă în verificarea faptului dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Aici, completul Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ține să menționeze că conform jurisprudenței CEDO, recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (cauza Purcell contra Irlandei, 16 aprilie 1991), pe când în recursul declarat de Penitenciarul nr. 2 Lipcani, asemenea aspecte nu se regăsesc.

Distinct de cele relatate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de Penitenciarul nr. 2 Lipcani ca inadmisibil.

În conformitate cu art. art. 270, art. 433 lit. a), art. 440 CPC, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

dispune:

Recursul declarat de Penitenciarul nr. 2 Lipcani se consideră inadmisibil.
Încheierea este irevocabilă.

Președinte, judecătorul

Svetlana Novac

Judecătorii

Oleg Sternioală

Ala Cobăneanu